

TEMPEL VAN HEBZUCHT

TEMPEL VAN HEBZUCHT

Willem Mulder

Schrijver: Willem Mulder
Coverontwerp: VM Holding-Istock
ISBN: 9789402163551
©willemmulder

Inleiding

Dit boek is vooral geschreven voor ontspanning.
Het verhaal is enigszins gebaseerd op ware gebeurtenissen, plekken
en personen, maar hecht er niet te veel waarde aan.

Als u iets herkent is het waarschijnlijk toeval.

Veel leesplezier.

Hoofdstuk 1

Richard Genetti bekeek peinzend vanaf de parkeerplaats de grote aankomsthal van het vliegveld Fiumicino in Italië. Onder het golvende dak een glazen voorgevel met daarachter een hal vol mensen met reisplannen. Hij keek vanuit zijn positie de drukke vertrekterminal in. Er stonden rijen voor de incheckbalies, mensen schuifelden met hun koffers langzaam vooruit. In hun houding zag hij de stress meebewegen. De zon spiegelde in de glazen wand van de terminal en weerkaatste in het glimmende metaal van de auto's ervoor. Het was nog vroeg in de ochtend maar de zon was al warm, het zou een hete dag worden.

Voor het gebouw braakte een file van auto's en bussen mensen uit voor een van de ingangen van de terminal. Dikke dieseldampen hingen stinkend in de ochtendzon en werden voortbewogen door de rollende koffers van nerveuze reizigers.

Hij stond zelf in het halfduister achter een betonnen pilaar van de garage. Boven zijn hoofd hing een bord van Hertz, dit waren de parkeerplekken 23 en 24. Er stonden twee auto's onder de borden, op een ervan zat een bord 'Gereserveerd'. De andere was een heel dikke en spiksplinternieuwe BMW, er zat geen bord op. Even speelde hij met het idee om hem te huren, maar hij had al een vliegticket en mooi of niet, het was een flink stuk rijden naar zijn bestemming. Hij besloot bij zijn eerste plan te blijven.

Er waren verschillende ingangen om in de vertrekhal te komen en hij had ze inmiddels allemaal gecheckt. Net voordat zijn taxi voor de terminal wilde stoppen had hij de mannen gezien en de chauffeur opdracht gegeven door te rijden. Na een rondje om het gebouw wist hij wat hij al had gevreesd. De ingangen werden allemaal bewaakt.

Hij had een paar mannen herkend van de Zwitserse Garde. Hij vloekte, hij had veel eerder uit het Vaticaan moeten vertrekken. Nu was het een ongecontroleerde vlucht geworden. Hij had de invloed van de kardinaal duidelijk onderschat. Als die het leger van de paus kon gebruiken om hem op te pakken buiten het Vaticaan had de man veel meer invloed dan hij dacht. Hij had al een idee om ongezien het gebouw in te komen en pakte zijn telefoon.

Hij zocht in zijn contacten-lijst, vond wat hij zocht en drukte de groene knop in. Hopelijk was zijn contact aan het werk. 'Pronto,'

hoorde hij en opgelucht begroette hij Antonio, een van de douanebeambten van het vliegveld.

‘Ik heb je kaart nodig,’ zei Richard en hij hield daarna de telefoon van zich af omdat er een stroom vloeken uit kwam. Even was het stil.

Richard glimlachte. Als Antonio niet wilde zou hij al opgehangen hebben. Dus wachtte hij rustig af.

‘Ricardo, nee, verdomme nee, vergeet het. Ik heb beloofd dat ik niet meer voor jou zou klussen. Ik krijg er elke keer gelazer mee. Je belt me verdomme alleen als je in de shit zit, hufter. Je zoekt het maar uit.’

‘300 euro om een minuut je kaart vast te houden, dat is snel verdiend, toch? Waar ben je?’

Antonio deed wel vaker wat werk voor hem buiten zijn reguliere baan om. Voorheen werkzaam in de onderwereld van Rome, momenteel beveiligingsbeambte op het vliegveld, dat was best opmerkelijk. Richard wist meer van zijn verleden dan zijn werkgever. Een papieren arbeidsverleden was makkelijk te ritselen, zeker als je al in de branche zat. Na de zoveelste veroordeling en onder druk van een nieuwe liefde had Antonio zijn leven willen beteren. Richard had hem daarbij geholpen door hem met regelmaat in te huren. Hij was een prima informant, dat mocht wat kosten. De gunst die hij nu vroeg was binnen de wet, want hij zou netjes de douane passeren.

‘Van wie mag je niet meer klussen? Je nieuwe vlam zeker, ben je soft geworden man?’

Gegrom klonk door de telefoon.

‘Ik sta op de transportterminal A, kom maar hierheen.’

Richard wist de route en na een korte begroeting liep Antonio met hem mee naar de achterkant van de luchthaven. Antonio was niet groot, net een meter zestig, en dribbelde driftig met zijn korte beentjes en dikke buik om Richard bij te houden. Hij had Richard wel eens verteld dat hij elke dag trainde omdat hij anders zou dichtgroeien. Dat was ruim drie jaar geleden en het had niet geholpen, integendeel.

‘Train je nog elke dag?’ vroeg Richard sarcastisch.

‘Val dood man.’

Met de handen op zijn machtige buik keek Antonio zenuwachtig om zich heen, zijn ogen schoten heen en weer. Zijn hoofd probeerde de bewegingen van zijn ogen bij te houden. Hij begon te zweten en haalde een vieze zakdoek over zijn glimmende schedel.

Antonio wees op een deur in de lange stenen achtermuur van het luchthavengebouw.

‘Gebruik de nummer 3.’

Er waren vijf genummerde deuren. Bij deur 3 stonden enkele mannen in een poel van peuken te roken. Ze waren druk in gesprek en hadden geen interesse in hun omgeving.

‘Als je binnenkomt rechtsaf, vierde deur rechts, dan kom je hier uit bij de wc’s.’

Hij wees op een ventilator in een geblindeerd raam.

‘Daar geef je mijn kaart retour. Luister goed, daarna steek je de gang recht over. Je komt dan in de kleedkamer van de douaneafdeling. Neem daar de linkerdeur, die gang helemaal uitlopen, dan zie je de glazen deur naar de douane. Je komt dan aan de verkeerde kant van de controle uit, kijk maar om je heen alsof je verdwaald bent. Zet je domme gezicht maar op, daar ben je goed in. Dump alles wat niet mag, want ze zullen je helemaal binnenstebuiten keren. Ik ben gestoord dat ik dit doe, man, als ze...’

Hij stopte in de zin en hield zijn hand op. Richard gaf hem de afgesproken 300 euro, wat het gezicht van Antonio enigszins deed opklaren.

‘Hoe heet ze trouwens, die vlam van je?’

‘Flikker op man,’ zei de kleine Antonio en hij gebaarde dat Richard moest wegwezen.

Die draaide zich glimlachend om en liep langs de muur naar deur 3. Antonio was kort van stof en lengte maar wel bijzonder effectief, hij mocht dat wel. Hij keek naar de mannen die naast de deur stonden te roken.

Hij knikte vriendelijk naar ze en haalde de kaart door de sleuf naast de deur. Met een klik sprong die open. Hij stapte een kille wit betegelde gang in. Dit waren de verblijven van de bewaking en douane en er was niet veel aan het interieur gedaan. Het was er echter schoon en rook fris. De stilte van de gang liep met hem mee. Dit was zo’n gang waarin je vanzelf begon te fluisteren om de stilte zo veel mogelijk te bewaren.

Terwijl hij de gang in liep kwam een lange statige vrouw in uniform hem tegemoet. Ze was knap en liep als een mannequin. Het klikken van haar hakjes galmde hard door de kille gang. Haar autoritaire ego staarde hem aan, dit was duidelijk een leidinggevende. Met haar kin vooruit zei ze: ‘Zo, wie ben jij, ben je de nieuwe?’

Shit, dacht Richard, heb ik weer.

Voordat hij kon reageren pakte ze het koord van de toegangskaart die om zijn nek hing en trok hem naar zich toe. Een walm van zoete parfum pakte hem in. Terwijl ze de naam op de kaart las siste ze:

‘Zo, dit is een verrassing. Waar is je uniform?’

Richard stamelde: 'Heb ik nog niet, ik werk nog achter.'

Hij gokte maar wat en hoopte dat ze daar genoeg mee zou nemen en hem verder met rust liet.

Dat was ze echter niet van plan en ze keek hem onderzoekend aan. Ze was lang, zeker een meter negentig, en keek enigszins op hem neer.

'Ik ken jou Antonio Valini, je hebt al jaren een uniform en vanochtend zag je er nog heel anders uit.'

'Ik denk dat u zich vergist mevrouw,' stamelde Richard.

Hij begon te zweten, dit ging helemaal verkeerd.

De vrouw boog nog verder naar hem toe en zei op enkele centimeters van zijn gezicht, kalm en ijzig: 'Nou, dat denk ik niet mijnheer.' Ze wachtte een moment voor het effect en vervolgde: 'De Antonio die ik ken lag vanochtend nog naast mij in bed.'

'O, verdomme,' zei Richard.

De vrouw knikte kwaadaardig.

'Ja, dat zou ik ook zeggen. Hoe komt u aan die kaart?'

Terwijl ze het vroeg ging haar hand naar een rode knop aan de muur.

'Alarm' stond er in grote witte letters op.

Richard zei snel: 'Stop. Denk aan je man.'

Met haar hand op de knop keek ze hem vragend aan.

'Ik heb de kaart niet gestolen.'

'O, verdomme,' zei de vrouw en ze sloot haar ogen. Er trok een verbeterd blik over haar knappe gezicht.

Haar schouders zakten en ze liet de knop los.

'Ja,' zei Richard, 'het spijt me, het is mijn schuld en...'

Ze gebaarde woedend dat hij zijn mond moest houden.

'Kom mee,' commandeerde ze en ze liep met de hard klinkende hakjes de gang in.

Bij de douane aangekomen duwde ze hem in de rij. Ze knikte tegen een collega.

'Ik weet niet hoe ze het doen, maar er was er weer een verdwaald.'

Ze keek Richard kwaad aan en tikte met de kaart van Antonio tegen de palm van haar hand.

'Ik moet even wat regelen,' zei ze tegen haar collega terwijl ze Richard bleef aankijken.

'Heb jij het hier onder controle?'

'Ja, geen probleem.'

'Ok, controleer deze man, doe het grondig.'

Haar collega riep twee douaneambtenaren, die Richard meenamen en een kamer in duwden.

Na een zeer grondig onderzoek trok hij zijn broek weer aan en deed zijn riem om. Voor dit soort aanrakingen koos hij liever zelf degene die het deed.

Hij dacht aan de mooie lange vrouw en Antonio. Het was een wonderlijke combinatie. Ze was bloedmooi, maar nu ook bloedlink. Antonio zou in zwaar weer zitten en hopelijk zou zijn relatie het overleven. Zijn volgende klus voor hem, als hij die ooit nog zou doen, zou flink wat kosten. Daar was hij wel zeker van.

Hij werd door de twee ambtenaren begeleid naar de vertrekhal. Hij had ze gevraagd of ze hem niet gelijk konden inchecken. Hij had tenslotte alleen een rugzak bij zich, maar daar gingen de twee nors kijkende mannen niet op in. Ze duwden hem ruw een deur door en sloten deze achter hem. Het verschil in geluid was enorm. Hij stond in de passagiershal en het lawaai denderde tegen hem aan. Hij zag dat het nog drukker was geworden sinds zijn observatie vanuit de parkeergarage.

Naast hem stond een jong stel ruzie te maken over het gewicht van de koffers. Ze verweet hem dat hij alles aan haar overliet en zelf maar wat aan rotzooide. Hij keek sullig en dat maakte de vrouw helemaal woest. Richard liet ze in een wolk van verwijten achter zich.

Uiterlijk rustig en onbewogen maar gespannen tot op het bot liep hij de centrale hal in. Hij ging in de rij staan bij zijn incheckbalie. In de rij controleerde hij voortdurend zijn omgeving. Er was niets wat hem verontrustte en hij ontspande enigszins.

Hij kon zich niet voorstellen dat na alle toegangsdeuren ook alle gates bewaakt zouden worden. Ze wisten niet waar hij heen ging. Zo veel mensen zou zelfs de kardinaal niet kunnen inzetten, dus hij had goede hoop dat hij zonder verdere problemen zijn vlucht kon halen. Hij moest hier weg. Als ze hem zouden oppakken zou hij zijn leven niet zeker zijn. Als ze te pakken kregen wat hij in een mapje op zijn borst had hangen was het over. Definitief.

Bewakers zouden voor een mooi bedrag de andere kant op kijken, daar was hij zeker van. Ze zouden hem uitpersen en laten verdwijnen, hij wist dat het vaker gebeurde.

Dat was de reden dat hij op de vlucht was.

Zich laten oppakken was geen optie. Het was echter wel close geweest, hij had geluk gehad.

Hij was aan de beurt en gaf zijn paspoort aan de man achter de balie. Die was de eerste die vriendelijk tegen hem was vandaag en hij

gaf hem een oprechte glimlach die de man stralend beantwoordde. Met zijn instapkaart kreeg Richard ook een klopje op zijn hand.

‘Ik ben om 4 uur klaar, maar dan bent u er niet meer, jammer maar helaas.’

Terwijl hij het zei stond zijn gezicht in opperste wanhoop, maar dit ging direct over in een stralende glimlach voor zijn volgende klant.

‘Hallo schat, wil je met mij vliegen?’

Richard grijnsde, het werd misschien toch nog een mooie dag. Met nieuwe moed en de instapkaart in zijn hand liep hij naar de gate toen hij ze zag.

‘Shit,’ zei hij hardop en hij kreeg direct een bestraffende blik van een oudere dame die hij net passeerde.

Verdomme, ze hadden hem toch gevonden! Daar stonden mannen op hem te wachten bij zijn gate. Hij kende ze en was eerder verrast dan geschokt. Hij had aangenomen dat ze niet wisten waar hij naartoe ging maar moest dit nu bijstellen, toeval uitgesloten.

Het stel was niet moeilijk te herkennen. Een kleine en een lange man. De in een keurig grijs pak gestoken lange slanke man stond rustig een krant te lezen. Zijn kleine, vadsige compagnon, gekleed in een slobberig zwart trainingspak, liep als een terriër heen en weer. Ze waren huurlingen en Richard wist door wie de twee ingehuurd waren. Ze waren bekend, duur, en zeer effectief. Ze kregen een opdracht en voerden die uit, meedogenloos, ongeacht het scenario. Dit setje criminelen wilde je niet ontmoeten, nergens, ook niet op een drukke luchthaven.

Richard draaide zich direct om, hopen dat ze hem niet hadden gezien, en liep tegen een zachte maar stevig verende muur aan. Iets kouds en nats spatte op zijn gezicht. Een luide kreet klonk door de gang.

‘Shit, what the fuck?’ klonk het. Aan het accent te horen had hij net kennisgemaakt met een Amerikaanse vrouw. Richard was zeker niet klein van stuk maar moest alsnog omhoogkijken om het gezicht van de vrouw te zien. Ze was net zo donker als de blik in haar ogen. Haar onderkinnen waren met ijs bedekt. Richard stapte uit voorzorg een stukje achteruit. Ze was groot, kolossaal en woedend. De vrouw keek naar haar jurk zodat haar onderkinnen uitdijden richting haar oren. Haar geplette, lege ijsbeker zakte samen met klonten ijs en slagroom langzaam over haar lichaam naar beneden. Wolken slagroom vulden

de ruimte tussen haar enorme borsten. Richard veegde zijn gezicht af waar het restant van de beker terecht was gekomen.

‘Do you know what you’ve just done?’ schreeuwde ze hem toe. ‘You fucked up my brand-new dress and that will cost you.’

Richard wilde net zeggen dat hij de schade wilde vergoeden toen ze hem een enorme optater op zijn kin gaf. De dreun kwam aan als een moker door het gewicht dat ze achter de klap zette. Tot zover het overleg, dacht hij, en hij schudde duizelig zijn hoofd.

Hij keek snel om zich heen. Dit was niet het moment om aandacht te krijgen. Er was duidelijk niet met haar te praten, dacht Richard en hij wilde weglopen. De vrouw greep hem vast. Het was of er twee bankschroeven om hem heen gedraaid werden.

‘O, no,’ siste zij, ‘you are not going anywhere.’

Richard verloor in haar grip al zijn lucht. Ze perste hem tegen haar lichaam. Inmiddels moesten ze wel de aandacht hebben getrokken van de twee mannen die stonden te posten. Hij moest snel handelen en wegwezen.

Hij had geen keus. Hij zou een vrouw moeten slaan. Hij liet zijn linkerarm naar achteren zwaaien en haalde uit naar de buik van de vrouw. Er was niet veel ruimte, maar zijn slag moest hard genoeg zijn om haar tijdelijk uit te schakelen. Door haar forse postuur zette hij voor de zekerheid extra kracht bij. Zijn vuist verdween hard in de buik van de vrouw. Er gebeurde niets. Haar greep op hem was niet eens verslapt, ze had het niet eens gemerkt!

Richard maakte zich even geen zorgen om zijn ego maar meer om zijn lucht. Ze had niet in de gaten dat ze hem verstikte. Hij overwoog een knietje maar vreesde dat ze dat ook niet zou merken. Ze had een hand rond zijn middel en de andere op zijn achterhoofd. Zijn gezicht zat tussen haar enorme borsten gepropt. Hij kreeg geen zuurstof meer. In een wanhopige poging om los te komen greep hij met beide handen haar borsten vast. Ze waren te groot voor zijn handen maar hij kreeg grip en kneep hard.

Hij voelde de vrouw verstarren en haar verwurging verslaptte.

‘What?’ gilte ze.

Richard maakte gebruik van haar verwarring en de ruimte die hij door haar verslaptte grip had gekregen.

Hij trok haar borsten opzij en gaf haar een felle kopstoot recht op haar borst.

Ze liet hem van schrik los en begon hard te gillen.

‘Pervert! You pervert, please somebody help me,’ riep ze wanhopig.

Richard hoefde niet om zich heen te kijken om te zien dat ze inmiddels aandacht genoeg hadden. Overal om hen heen klonk opgewonden geroep. Een stevige hand op zijn schouder volgde. Met een achterwaartse trap kreeg hij de ruimte die hij nodig had. Hij wist niet wie hij geraakt had en het interesseerde hem op dat moment ook niet. Het enige wat telde was dat hij zich weer kon bewegen. Met een snelle duik dook hij naar de benen van de vrouw om zo aan de te hulp gesnelde mannen te ontkomen. De vrouw dacht waarschijnlijk dat hij haar aanviel. Ze riep iets in de trant van 'Uhh...' en viel prompt flauw. Daarbij nam ze drie mannen mee die probeerden haar op te vangen. Met een doffe dreun vielen ze op de grond. Er klonk gekerm van iemand die onder de vrouw terecht moest zijn gekomen. In de ontstane consternatie vond Richard een opening en hij sprintte weg. Hij snelde door de gang en zag op een hoek een bordje WC hangen.

Hij vloog meer dan hij liep de wc-deur door. De deur klapte tegen de wand en de aanwezigen keken verschrikt op. Hij stak zijn handen op als verontschuldiging voor zijn onbehouden binnenkomst. Het was er druk maar gelukkig kwam er net een cabine vrij. De lucht was zwaar in de benauwde ruimte, maar hij trok toch opgelucht de deur achter zich dicht. Snel trok hij zijn zwartleren jasje en witte shirt uit. Uit zijn rugzak pakte hij een pakketje dat hij standaard bij zich had. Een rood T-shirt, een zwarte pruik met staartje en een grote donkere bril. Een baseballpetje maakte het plaatje compleet. Het leren jasje en het shirt rolde hij op en hij deed ze in de rugzak.

Voorzichtig opende hij de cabinedeur en gluurde naar buiten. Geen opwindende of zoekende mensen, nog niet. Uiterlijk kalm maar zo strakgespannen als een boog liep hij naar de wastafel, zijn rugzak als tas met zich meedragend. Hij keek goedkeurend in de spiegel, het omkleeden had nog geen twintig seconden in beslag genomen. Hij trok de deur naar de hal open en stapte naar buiten. Een van de mannen die net de vrouw te hulp waren gekomen, stopte slippend naast hem. Hijgend keek de man naar hem, maar hij gaf geen blijk van herkenning. De man liep zwaar ademend de wc in om die te controleren, zonder acht te slaan op Richard.

Kalm, alsof hij alle tijd van de wereld had, liep Richard de luchthaven uit en hij pakte een taxi naar het Centraal Station. Hij zuchtte. Hij was wel eens rustiger aan een dag begonnen!

Op het treinstation kocht hij een kaartje naar Parijs. Hij zou bewust later vertrekken, omdat het station de komende uren de eerste plaats

zou zijn waar ze gingen zoeken. De trein zou pas om 23:11 vertrekken uit Rome. Tegen die tijd zouden zijn achtervolgers denken dat hij al weg was en de zoektocht opgeven. Zijn trein had slaapcabines en hij had er direct een geboekt. De volgende dag zou hij in de middag in Parijs aankomen. Hij overwoog weer het plan om een auto te huren maar zag tegen de lange rit op. Hij zag geen extra gevaar met de trein, maar indien nodig zou hij zijn plan aanpassen, net zoals vandaag. Hij was zijn achtervolgers nu even kwijt, maar gezien hun keuze van de gate wisten ze dat hij naar Amsterdam ging. Hij verwachtte dat ze het vliegtuig zouden nemen om hem in Amsterdam op te wachten. Daar zou hij wel aankomen maar niet op het vliegveld. Zijn plan was direct koers te zetten naar zijn uiteindelijke bestemming en die wisten ze niet; dat kon niet.

Om de tijd te doden dook hij een bioscoop in en bekeek drie films waarvan hij na afloop het verhaal niet kon navertellen. Op weg naar zijn trein deed hij alle controles die hij had geleerd om te kijken of hij gevolgd werd, maar er was niets ongewoons te zien. Gespannen bekeek hij iedereen die instapte en na enkele stations zocht hij zijn slaapplek op.

De treincabine had donkere houten wanden met een slaapbank die al een heel leven achter de rug had. De slijtage had toegeslagen en de gebruikssporen zaten overal. In de wand zaten ingekraste namen van reizigers die zich legitimeerden door vandalisme. Het grote raam tegenover de deur had aan beide zijden een rood gordijn dat in een lus tegen de wand hing. Links een bank met rode versleten bekleding en ertegenover een opgemaakt bed. Erboven nog een bed dat uitgeklappt kon worden. Naast de deur hing een aluminium trapje voor toegang tot het bovenste bed. Op een kofferrek boven de bank lagen extra dekens. De met bruin marmoleum bedekte vloer had grote grijze slijtplekken. Het was allemaal oud, maar had alles wat hij nodig had en het was redelijk schoon. De douche en wc zaten op de gang net naast zijn cabine. Hij zette zijn rugzak op de bank, trok de gordijnen uit de lussen en deed ze dicht. In de cabinedeur zat een lang smal rechthoekig raam. Er hing een gordijn aan de zijkant dat hij voor het raampje trok. Met een zucht liet hij zich op het bed vallen.

Er was veel gebeurd de laatste uren. Maar soms lopen de dingen anders dan je gepland had. "Het is zoals het is, en het loopt zoals het loopt", was het favoriete gezegde van zijn moeder. Dit was echt zo'n dag waarop het bestaansrecht had.

Zijn naam was Richard Genetti, accountant van beroep. Die beschrijving was meer een dekmantel, in feite was hij gespecialiseerd onderzoeker bij het grootste misdaadonderzoekbureau van Europa: RIS. Accountingsonderzoek was slechts een gedeelte van zijn taken, er kwam meestal veel meer bij kijken. Hij werkte vaak in het veld, niet op een kantoor. Zoals nu bijvoorbeeld, maar deze klus was behoorlijk uit de bocht gevlogen. Het was nog nooit gebeurd dat zijn leven op het spel had gestaan. Die constatering zette het kippenvel op zijn armen. Hij bekeek de verlopen cabine en luisterde naar het monotone geluid van de trein. Op dit moment erg vreedzaam en rustig, maar hij huiverde. Langzaam gleed hij weg in dromen vol achtervolgingen.

Zwetend schrok hij wakker en hij besepte even niet waar hij was. Het gedreun van de trein bracht een frons op zijn gezicht en versuft keek hij om zich heen. Opeens realiseerde hij zich alles weer. Hij was op de vlucht en zijn leven was in gevaar, hij zuchtte diep. Hij tastte naar het koordje om zijn nek. Het mapje was er nog.

Hij praatte zichzelf moed in: nu nog een veilige omgeving, dan komt het goed. Met het besef dat hij twee huurmoordenaars achter zich aan had was het misschien een naïeve gedachte.

Er klonk een harde klopp op de cabinedeur en hij vloog overeind.

Hoofdstuk 2

Richard stond gespannen voor de cabinedeur en pakte het aluminium trapje van de wand. Het was het enige wat als wapen voorhanden was. Hij gluurde voorzichtig door het cabineraampje. Een man aangekleed als conducteur vertelde in vierkant Engels dat hij graag zijn plaatsbewijs wilde zien en of hij daar dan een gaatje in mocht knippen.

Richard moest glimlachen. De man deed waarschijnlijk al jaren hetzelfde verzoek, maar het brak de spanning bij hem.

Hij kleepte zich uit en sliep de hele weg ongestoord. De trein kwam precies op tijd aan in Parijs en Richard wachtte net zo lang in een deuropening totdat hij zich weer in beweging zette. Op het laatste moment gooide hij zijn rugzak op het perron en sprong erachteraan. Een druk gebarende man in uniform liep op hem af. Richard deed rustig zijn rugzak om.

‘Verslapen, sorry hoor,’ zei hij tegen de man en hij spreidde zijn handen om te laten zien dat hij er ook niets aan kon doen en liep de trap af richting de uitgang. Hij sprak geen Frans, maar hoorde nog wel dat de man iets van ‘Stomme toeristen’ riep. Hij had helemaal gelijk, het zou niet mogen wat hij deed. Er zouden ongelukken kunnen gebeuren, dacht hij grijnzend. Bij de ingang van het Centraal Station mikte hij een euro in het potje van een bedelaar om het goed te maken. Onderweg trok hij zijn pruik recht, het jeukte, hij zou blij zijn als hij die mislukte bever van zijn hoofd kon trekken.

Hij vond een restaurant en ging op het terras zitten. Hij moest zich weer omkleden, het was routine en het verkleinde de kans dat hij werd gevonden. Op het toilet van het restaurant trok hij het T-shirt, de pruik en bril van zijn hoofd en propte alles weer in het waszakje. Met een wit shirt zonder pruik en bril kon de vriendelijke ober zich bij het afrekenen niet herinneren aan welke tafel Richard had gezeten.

Hij liep met een grote omweg richting het treinstation. Onderweg had hij nog steeds niets gezien wat hem verontrustte. Gerustgesteld kocht hij een treinkaartje naar Antwerpen. In de trein aangekomen liep hij op zijn hoede door de wagons, helemaal van voor naar achteren. Hij was klaar om onmiddellijk de benen te nemen als iets hem niet beviel. In noodzaak zou hij ook aanvallen, het was zeer on-

waarschijnlijk dat zijn achtervolgers wapens zouden gebruiken in een volle trein. En zonder wapens zou hij ze te baas zijn, dat wist hij zeker.

Nadat ze een aantal stations waren gepasseerd begon hij zich te ontspannen en keek naar een koffiekar die zijn kant op kwam. De kar werd voortbewogen door een jonge vrouw. Het was geen straf om naar haar te kijken, ze bewoog gracieus en bediende haar klanten met een vriendelijke en charmante glimlach. Haar saaie uniform kreeg een extra dimensie door de gespannen stof die om haar vrouwelijke vormen spande. Hij kreeg spontaan zin in een kop koffie, alleen al om even met haar te praten.

Achter de vrouw stond een aantal mensen te wachten totdat ze de koffiekar konden passeren in het nauwe gangpad. Hij verstarde. Dezelfde mannen die voor de gate in Rome hadden gestaan keken hem aan. Achter de koffiekar aan kwamen ze langzaam zijn kant op. Ze gingen slechts twee stoelen voor hem zitten. Ze deden geen moeite zich te verbergen, want beide mannen keken hem strak aan. Het was een raadsel hoe ze het voor elkaar hadden gekregen hem op het spoor op te sporen. Hij glimlachte wrang om zijn eigen flauwe woordgrapje en keek peinzend naar zijn rugzak.

Hij had het profiel van de mannen een tijdje geleden gelezen tijdens een onderzoek dat hij had gedaan. Het ging om een getuige die net voor een rechtszaak om het leven was gekomen. Hij was ervan overtuigd dat de mannen een rol hadden gespeeld in het overlijden van de kroongetuige. Er was echter geen enkel bewijs geweest en de rechter had het moeten laten lopen.

De langste van de twee, een Bosniër met de naam Carlo Sabić, zag eruit als een man van stand. Zijn leeftijd wist Richard uit het dossier: negenendertig jaar. Alles klopte aan hem. Netjes in het pak met glimmende zwarte schoenen die onder zijn grijze broek met haar-scherpe vouw uitstaken. Met zijn onafscheidelijke roodwitte strik-dasje en zijn keurig gekapte grijze haar zou hij voor een victoriaanse Engelse gentleman door kunnen gaan. Alleen zijn bolhoedje en paraplu ontbraken. Hij had Richard laten zien hoe het ervoor stond door op zijn Rolex te tikken.

De boodschap was duidelijk: zijn uren waren geteld. Het gezicht van de man was onbewogen en zijn ogen waren koud, ijskoud. Richard had geruchten gehoord dat de lange man geavanceerde instrumenten en gadgets gebruikte bij zijn, zoals hij ze noemde, klusjes.

Hij was het brein van het team en deed alles wat nodig was om de opdracht te klaren. Daarbij had hij ook de reputatie dat hij zeer effec-

tief en dodelijk precies was. Hij kon goed werken zonder bijkomende schade. In een dossier had Richard over een liquidatie gelezen die aan de man werd toegeschreven. De Bosniër scheen in een hotellift een Rus die op weg was naar zijn ontbijt met een gif in zijn bil gestoken te hebben. De Rus was vrijwel onmiddellijk onwel geworden, waarop de Bosniër hem ondersteunend naar een bank in de lobby had gebracht en hem daar achtergelaten.

De klerk van het hotel had de man zien zitten en gedacht dat hij sliep. Na een uurtje was de Rus van de bank gevallen en hadden er verschrikte kreten door de lobby geklonken. Ondanks dat de aanklacht nooit was bewezen twijfelde niemand aan de schuld van de Bosniër. Zijn aanwezigheid in het hotel en de gebruikte liquidatiemethode waren te herkenbaar geweest. Maar bewijs was een andere zaak en de Bosniër kwam ermee weg. Het was iemand die je op grote afstand moest houden en nu zat hij tegenover hem. Richard slikte, en dan was er nog die andere kleine crimineel.

De gedrongen Albaniër die naast de Bosniër zat, heette Besnik Nikolla. Richard was de naam in meerdere dossiers tegengekomen. Hij was met zijn vijfendertig jaar jonger dan zijn maat. Met zijn afgedragen zwarte trainingspak, vaalwit T-shirt en sneakers was het verschil tussen de twee enorm. De handen van de Albaniër lagen plat op de bank naast zijn benen en hielden zijn lichaam iets voorovergebogen. Hij maakte de indruk om op een teken van zijn partner zo op te springen en in de aanval te gaan. Het was voor Richard ook duidelijk in welke richting hij zou gaan. Hij keek met regelmaat omhoog naar de lange man naast hem, wachtend als een hond op orders. Hij staarde Richard met zijn kleine varkensoogjes aan. De man loenste en hield zijn hoofd een beetje scheef, waarbij zijn ogen in de hoeken van zijn oogkassen lagen. Het maakte een rare indruk, alsof hij niet goed wist waar Richard zat. Hij kon de gelaatsuitdrukking van de kleine man niet goed plaatsen. Er was iets in die blik, hij realiseerde zich dat hij hetzelfde bij de Bosniër had gezien. Geamuseerdheid. Richard beseftte dat ze met hem speelden. Ze vonden het leuk om op hem te jagen. Nou vooruit dan maar, dacht hij grimmig. Willen jullie jagen, prima, hij zou de klootzakken wat te doen geven.

Het liefst zou hij de rollen omdraaien en voor het eerst in zijn leven vond hij het jammer dat hij geen wapen bij zich had.

Richard keek naar de Bosniër en liet niet merken dat hij in feite doodsbang was. Rustig haalde hij zijn laptop uit de rugzak en deed alsof hij zat te werken. Ruim voordat de trein Antwerpen binnen zou

rijden sloot hij de laptop en legde hem naast zijn rugzak die op de bank lag. Hij keek opvallend naar het lampje van de wc. Toen dat groen werd legde hij zijn telefoon op zijn laptop en stond op. Hij had in beide apparaten een code ingevoerd. Met deze procedure zouden bij een verkeerde inlogcode de chip en harde schijf gewist worden.

Met rechte rug en ogenschijnlijk op zijn gemak liep hij langs zijn twee achtervolgers naar de schuifdeuren van de coupé. Achter de deuren in het halletje waren de wc's. Hij keek achterom naar zijn achtervolgers. Hij zag dat de lange man zijn maat aanstootte. Die schudde echter zijn hoofd en wekte niet de indruk de order op te volgen. Hij knikte naar de rugzak, laptop en telefoon van Richard. De lange man haalde zijn schouders op en ging verder met zijn krant te lezen. De kleine man ging wel in de lege stoel ertegenover zitten, zodat hij Richard visueel kon volgen.

Ze waren ervan overtuigd dat ze hem hadden, hij zat immers in een rijdende trein. Ze zouden hem volgen en wachten op een goed moment om hem te pakken. Richard was echter niet van plan de regie uit handen te geven. Hij bleef aan het einde van het gangpad staan en keek naar de wc-deur. Toen hij omkeek zag hij dat de Albaniër van plaats had gewisseld en hem weer loensend aankeek. Hij had zijn armen over elkaar, duidelijk gerust dat Richard nergens heen kon. Dat was ook zo, de trein denderde hard door het donkere landschap, geen mens kon eraf met deze snelheid.

Het lampje dat aangaf of er iemand van de wc gebruikmaakte, stond nog steeds op groen. Ondanks dat het toilet onbezet was, bleef Richard wachten en hij stond in het zicht van de Albaniër voor de deur. Een man kwam aanlopen en ging achter Richard staan. Die gaf aan dat hij wilde wachten en liet de man passeren. Toen hij hem voorbijliep en de wc-deur opendeed, blokkeerde de man even het zicht van de Albaniër en dat was waar Richard op gewacht had. Hij haakte de man met zijn voet en gaf hem een harde duw. De man viel tegen de wc-deur en blokkeerde zo de gang.

'Sorry,' zei Richard tegen de man, die verbouwereerd omhoogkeek. Hij sprintte snel de hoek om en trok een deur open naar een ander treinstelsel. Door de blokkade had hij een kleine voorsprong. Hij trok weer een deur open en liep door een lege goederenwagon, waar hij alleen een grote gesloten schuifdeur zag. De wagon slingerde en hij kon zich met moeite overeind houden.

Hij kon er hier niet uit en liep door. Hij kwam terecht in een halletje aan het einde van de wagon en zag tot zijn opluchting aan elke kant

een deur. Hij keek door de ramen, koos de deur waar hij geen treinrails zag en opende die.

Regen en wind sloegen hem hard in het gezicht en hij deinsde terug. Er was echter geen keus, hij moest hier weg.

Hij telde. Om de vier seconden zoefde er een schaduw voorbij, de verbindingspalen van het spoor. Hij zou ertussen moeten springen, dat betekende uiterlijk twee seconden na een paal. Hij had gewacht tot een kleine tien minuten voor aankomst voordat hij naar de wc ging. Zijn timing was redelijk goed. De trein begon net vaart te minderen omdat ze het station van Antwerpen naderden. De snelheid was eigenlijk nog te hoog, maar hij wilde niet langer wachten. Ze zouden zo achter hem kunnen verschijnen.

Hij sprong direct na een voorbij zoevende paal en zag opeens een andere schaduw rakelings langs hem schieten en iets geselde zijn gezicht.

Wat was dat in godsnaam?

Later beseftte hij dat hij veel geluk had gehad bij zijn sprong. Het was vrij donker en hij had het begin van een bommenrij niet gezien. Hij miste een boom op een halve meter, pakte vol de takken van de tweede en kwam daarna hard op zijn rug terecht. Rollend en botsend gleed hij door een bosje vol met doornen een helling af richting een sloot die in het duister opdoemde. Net voor het water kwam hij tot stilstand tegen een betonnen paaltje dat zich diep in zijn maag boorde. Moeizaam en pijnlijk ademhalend probeerde hij weer wat lucht binnen te krijgen.

Misselijk probeerde hij de pijn te negeren. Nog steeds wankel stond hij op, sprong over de smalle sloot en sprintte naar het hoge hek dat tussen de spoorbaan en de straat stond. Hijgend klom hij eroverheen. Hij rende de duistere straat in die parallel aan het spoor liep. Halverwege de straat zag hij een portiek en hij dook erin. Het was een donkere hal van ongeveer vier meter diep waar drie deuren van woonhuizen op uitkwamen. Aan één zijde van de hal lag een stenen trap, die naar de bovenliggende verdieping leidde.

Uit het zicht van de straat drukte hij zich hijgend en zo dicht mogelijk tegen een muur. In het duister was hij praktisch onzichtbaar. Hij probeerde zijn ademhaling onder controle te krijgen om zo weinig mogelijk geluid te produceren. De misselijkheid trok langzaam weg. Gespannen keek hij naar de spoorbaan, hij kon niet geloven dat zijn achtervolgers het hadden opgegeven.

Hij rilde van de kou of van angst, waarschijnlijk beide.

De pijn schoot bij elke ademhaling door zijn lijf. Hij wreef over zijn buik, later zou hij wel kijken wat de schade was. Hij was nog steeds mobiel, dat was het belangrijkste. Hij keek om zich heen om de situatie vanuit zijn tijdelijke schuilplaats te beoordelen.

Hij gluurde de mistige straat in. Het miezerde licht en de straten waren grijs en nat. Een kille nevel hing als een natte grijze deken tegen de gevels van de oude huizen. Het zicht in de straat die tegen het spoor lag was daardoor beperkt. Er waren hier en daar wat verlichte ramen maar er was bijna geen straatverlichting. Hij keek weer naar het spoor, waar zijn achtervolgers zouden moeten verschijnen. Zou hij ze dan toch verrast hebben?

Na een kwartier was hij er zeker van dat er niemand over het hek van het spoor zou komen en hij kwam enigszins tot rust. Hij maakte zich zo goed als het ging schoon van de modder en het gras, trok de grootste doornen uit zijn handen en liep de straat in richting het centrum. Hier reden geen taxi's, hij moest wat dichterbij het centrum om er een aan te houden. Hij liep nog geen honderd meter toen hij een taxi zag die zijn kant op kwam en prees als ongelovige God. Het taxi-licht floepte aan, hij was dus beschikbaar.

Hij zwaaide naar de chauffeur om te laten zien dat hij moest stoppen. De taxi stopte 20 meter voor hem, er zaten passagiers op de achterbank. Hij stapte in de richting van de taxi, maar bleef staan toen hij weer iemand herkende.

Het was de Bosniër, die hem vanaf de achterbank met een brede glimlach aankeek. Voor de derde keer vandaag keek hij naar een persoon die hij liever niet zag. Het was deze keer echter zo onverwacht dat Richard als verstandeloos op het trottoir bleef staan. Verstomd en verbijsterd reageerde hij veel te traag op de actie van de Albaniër, die aan de andere kant van de taxi was uitgestapt. De man pakte hem van achter vakkundig vast. De Albaniër dacht dat hij hem onder controle had. Richard had echter jarenlang getraind op dit soort situaties. Hij verslapte op het moment dat de Albaniër hem naar de grond drukte. Die raakte daardoor zijn balans kwijt en zijn lichaam boog ver over Richard heen zodat hij zijn balans verloor. Richard strekte zijn benen met alle macht die hij had en veerde op.

De Albaniër werd gelanceerd en kwam met een harde klap half op het dak van de taxi terecht. Hij gleed met zijn hoofd vooruit langs de wielkap van de taxi naar beneden. De Bosniër vloekte en trok een pistool uit zijn schouderholster.

De taxichauffeur had duidelijk geen trek om de uitkomst af te wachten en gaf vol gas. De banden probeerden wanhopig grip te krijgen op de gladde straatklinkers. De taxi reed slippend weg, miste rakelings het hoofd van de Albaniër en liet een blauwe wolk achter zich.

Richard richtte zich ook op en vond zichzelf oog in oog met de loop van het pistool van de Bosniër. Het leek een verloren strijd.

Een schreeuw vanuit de straat deed hen omkijken. Ze zagen een grote groep mensen naderen. Iemand riep: 'Dat is een beroving.' Een andere man riep iets wat Richard niet verstond. Een paar mensen uit de groep zetten een sprint in en kwamen schreeuwend hun kant op. De Bosniër keek even peinzend naar de aanstormende groep, het waren minstens tien mannen, en stopte zijn pistool weg. Hij legde zijn hand op de schouder van de Albaniër, die opgestaan was en net Richard een dreun wilde geven.

Hij schudde zijn hoofd en knikte opzij. Ze sprintten beiden weg de donkere straat in, de kleine wat soepeler dan de lange man, die wat ongemakkelijk liep.

Hoofdstuk 3

Richard bedankte zijn redders uitvoerig. Ze vroegen hem of hij nog meer hulp nodig had en of hij zin had met hen mee te gaan op hun kroegentocht. Dan zou hij veilig zijn én dronken worden. Hij wees het aanbod beleefd af en zag de groep zingend doorlopen. “We are the champions” klonk door de straat. Hij keek in de andere richting, waar zijn achtervolgers verdwenen waren. Hij had gezien dat de Bosniër het pistool had doorgeladen. Hij vroeg zich af of de man had willen schieten. Hij wist het niet zeker en het leek hem ook onlogisch.

Ze zouden eerst moeten weten wat hij wist en vooral wat hij had aan bewijsmateriaal. Het was nu een kwestie van leven of dood, dat was duidelijk. Het leek wel of ze hem steeds een stap voor waren. Dat ze hem zo snel hadden kunnen vinden was hem een raadsel, het was bijna onmogelijk. Eerst in de trein en nu hier. Had zijn rugzak een tracer? Ongetwijfeld, maar die had hij hier niet meer. Hij had ook geen telefoon waarop ze hem konden peilen en zijn laptop kon het ook niet zijn. En toch stonden ze opeens voor zijn neus. Er moest iets zijn...

‘Verdomme,’ zei hij hardop en hij wreef over zijn kleren, ‘het zal toch niet?’

In de straat zag hij een oud winkelpand waarvan de toegangsdeur diep verscholen lag in de muren van de buitengevel. Aan beide zijden van de hal waren grote witgeschilderde ramen die ooit producten etaleerden. De ruimte was duister, op het schaarse licht na dat uit het bovenlicht van de oude winkeldeur kwam. Ideaal om een onderzoek te doen. Eerst onderzocht hij zijn leren jasje, maar hij vond niets. Hij trok net zijn broek uit toen opeens de winkeldeur achter hem geopend werd en een bundel licht de hal in viel.

Hij draaide zich geschrokken om met de broek in zijn handen. Een vrouw van middelbare leeftijd keek hem met grote ogen aan. Haar mond stond open van verbijstering en angst. Het kleine witte hondje dat ze aan de lijn had gromde naar hem en liet zijn tanden zien. Richard beseftte hoe het beeld moest zijn voor de vrouw en de hond. Het licht uit de voormalige winkel zette hem in volle glorie in zijn boxershort. De vrouw trok in paniek aan de lijn waar het hondje aan vastzat. Het beestje vloog met gorgelend geluid en een dubbele salto terug de gang in. Met haar andere hand gooide ze hard de deur dicht. Ze riep iets over potloden. Richard hoorde nog een deur dichtslaan. Hij

besepte dat er niet veel tijd meer was, ze zou zeker iemand gaan bellen, waarschijnlijk de politie.

Snel ging hij verder met het onderzoeken van zijn broek, maar hij vond niets en trok hem weer aan. Zijn schoenen, instappers, waren nieuw, gisteren gekocht op een markt in Rome. Daar kon niets in zitten, die kon hij wel uitsluiten. Hij knoopte zijn overhemd los en liet het door zijn handen gaan. Net toen hij het weer wilde aantrekken voelde hij de kraag van het shirt, die voelde vrij stug aan. Net zoals bij een nieuw overhemd in de schappen van een winkel, daar zat meestal zo'n plastic rand in. Hij bracht de kraag wat beter in het licht en zag dat het stiksel er anders uitzag dan bij de boorden. Hij haalde de kraag langs een scherpe rand van het metselwerk naast de winkeldeur en het stiksel liet los.

Bingo, dacht hij, toen hij de dunne plastic band met goudkleurige print zag. Een tracer! Richard vloekte. Hij had verdomme een zender in zijn nek hangen, vandaar dat ze hem zo snel konden vinden. Hij hoorde voetstappen naderen en dook in elkaar. Hij sloop naar de hoek van de hal en keek voorzichtig de straat op. Een man bewoog zich slingerend over de stoep en duwde een supermarktwagentje voor zich uit. Hij stopte naast Richard en keek opzij. Hij schrok zich wezenloos. 'Godverd...', de rest van zijn tekst ging verloren in het geluid van een trein die over het spoor langs denderde. Richard stapte langs hem uit de hal, hief zijn handen op en zei: 'Rustig maar, ik ben al weg. Ik wilde je niet laten schrikken. Sorry kerel.' Hij liep zonder om te kijken weg, zijn shirt met de strip achterlatend in het winkelwagentje van de zwerver.

Hij trok de rits van zijn jack dicht en liep in de richting van het station. Het was een lange dag en het was nog niet voorbij, hij moest zich aan het plan houden.

Richard Genetti, 33 jaar oud, sinds kort weer vrijgezel, hoefde niet meer naar huis te bellen om te zeggen dat hij wat later kwam. Dat was in het verleden misschien wel te vaak gebeurd. Zijn toenmalige vriendin kon zijn werktijden en reizen niet zo waarderen en stond op een dag met een koffer voor zijn neus. Er was berusting bij beiden, het was beter zo. Ze waren ruim vijf jaar bij elkaar maar als ze eerlijk tegenover elkaar waren, waren dat er twee te veel geweest. In ieder geval was hij weer op de markt, zoals zijn vrienden het uitdrukten.

Richard was geen fotomodel, verre van dat, maar kon heel goed met mensen overweg. Zijn voorkomen en manieren maakten dat hij een

graag geziene gast was. Hij had kort zwart stekeltjeshaar en dat was handig in verband met de vermommingen die hij regelmatig gebruikte in zijn vak. Hij was 180 cm lang en goed getraind. Redelijk rond gespierd, zoals hij het zelf noemde. Hij moest niets hebben van een sixpack, tenzij het over bier ging. Hij ging meestal casual gekleed, wat voor hem een spijkerbroek, T-shirt en leren jasje betekende. Soms moest hij in het nette pak bij een opdracht, maar dat was niet iets wat hij graag deed. Door zijn neus leek hij een beetje op een voormalig bokser. Die neus was een aantal keer gebroken geweest en stond een beetje scheef. Het had te maken met zijn hobby, de vechtsport wing chun, een uitgekledde versie van kungfu. Alle mooie en lange sierlijke bewegingen waren weggelaten en alleen de effectiviteit ervan was behouden.

Wing chun draaide om snelheid, techniek en niet om kracht. Het ging om het overrompelen en uitschakelen van de tegenstander in enkele seconden en benaderde volgens Richard de ultieme vechtsport. Soms, heel soms, vond hij daar de donkere kant van zichzelf. Zijn trainer had al eens opgemerkt dat hij niet moest grijnzen als hij iemand neersloeg. Hij maakte zich er niet al te veel zorgen over, het gebeurde meestal bij iemand die hem uitdaagde en aan wie hij een hekel had. Maar zijn trainer had wel gelijk, het gebeurde te vaak, daar moest hij aan werken. Beheersing was zijn wapen, net als zijn lichaam. Hoewel dat trouwens vandaag niet was gebleken. Hij was goed weggekomen, dat mocht niet meer gebeuren. Hij moest alerter zijn, dat was zijn kracht en wapen. Hij wilde geen echt wapen dragen, ondanks het aandringen van zijn werkgever. Dat was best opmerkelijk, al zijn collega's deden het namelijk wel. Zelfs na vandaag zou hij het niet veranderen. Hij was er toch nog?

Richard viel niet op, dat was een bewuste keuze. In zijn vak wilde je alles behalve opvallen. Hij was specialistisch onderzoeker van het wereldbekende onderzoeksbureau Random Investigation Solutions, kortweg RIS genoemd, gevestigd in Londen. Hij was een onderzoeker opgeleid volgens de oude school. Dat hield in dat zijn instructeurs de militaire commandotraining als voorbeeld hadden met daarbovenop een inlichtingen- en accountantsopleiding.

Bij het RIS was hij officieel in dienst als accountant, als dekmantel. Zijn nieuwsgierigheid in militaire dienst was opgevallen.

Dat gecombineerd met zijn mensenkennis maakte hem een prima kandidaat voor het inlichtingenwerk. Hij had zijn legerijd uitgediend

en wilde daarna graag iets voor zichzelf beginnen. Via zijn oude schoolvriend Thomas kreeg hij zijn eerste zaak aangeboden.

Thomas werkte voor een verzekeringsmaatschappij, die hem had gevraagd of hij niet iemand wist die voor hun bedrijf een aantal schadeclaims kon onderzoeken. Het betrof een onderzoek bij een handelaar van exclusieve automerken die ze verdachten van fraude.

Bij het onderzoek had Richard meerdere onjuiste claims gevonden en deze gemeld bij de maatschappij, die daar heel blij mee was. Hij kreeg boven op zijn afgesproken salaris een bonus voor zijn werk. Sindsdien kreeg hij om de zoveel tijd een zaak toegespeeld, maar het bleef te onregelmatig om de huur te betalen.

Toen had hij via van het RIS gehoord.

Het gebouw waar ze in zaten lag net om de hoek van zijn toenmalige appartement in Londen. Hij was op een middag binnengelopen om sollicitatieformulieren op te halen en had de beveiliging maar matig gevonden. Daar kreeg hij het idee om direct te solliciteren. Hij had de formulieren op het bureau van de receptioniste gelegd en gevraagd waar de wc was.

Na een praatje bij een koffieautomaat op de tweede verdieping wist hij waar hij moest zijn. Twintig minuten later klopte hij op een deur op de twaalfde verdieping.

“Van Dommelen, directeur” stond er op het naambordje.

Zonder op toestemming te wachten was hij het kantoor binnengestapt. Directeur Van Dommelen had hem verbijsterd vanachter zijn bureau aangekeken en gevraagd wat hij kwam doen, maar vooral hoe hij hier binnengekomen was. Hier stond iemand zonder afspraak in zijn goed beveiligde kantoor.

‘Dit is een bom,’ had Richard gezegd en hij wees op een gum dat hij op het bureau van de verbaasde man neerlegde.

‘En dit is een pistool,’ op zijn pen wijzend, ‘uw beveiliging deugt niet.’

Van Dommelen staarde hem aan en stak snel zijn hand op om de beveiligingsman die het kantoor binnenstormde te stoppen.

De directeur had blijkbaar toch een mogelijkheid gehad om alarm te slaan. ‘Het is oké, Vic,’ zei hij kort.

Vic nam afstand maar bleef Richard strak in het oog houden.

In zijn hand langs zijn rechterbeen hield hij een pistool vast.

Het was duidelijk dat hij op het eerste signaal van zijn directeur zou ingrijpen. Richard hield zijn handen gespreid voor zijn lichaam zodat Vic ze duidelijk kon zien. Van Dommelen knikte naar Richard.

‘Als ik u straks heb uitgelegd wat er aan uw beveiliging mankeert, zou ik graag bij u solliciteren, in feite heb ik net de formulieren ingeleverd bij de receptie.’

De directeur wees naar een stoel en vroeg wat hij wilde drinken.

Vic werd na een half uur weggestuurd omdat het wel duidelijk was dat Richard geen bedreiging vormde. Het gesprek liep uit op een gezamenlijk diner en aan het einde daarvan was Richard per direct in dienst van het RIS.

Hij was sindsdien nog geen dag vrij geweest. Had er ook geen behoefte aan. Zijn werk was zijn hobby en zijn leven. Hij had geen idee wat hij zonder zou moeten doen. Sinds hij werkte bij RIS ging het perfect. Hij verdiende beter dan ooit en kon zijn huur betalen. Bijna alles wat hij deed werd vergoed, dus hij gaf niet veel uit, en dat spaarde lekker.

Het RIS in Londen was over de hele wereld werkzaam. Alle mensen in dienst hadden een eigen plek van waaruit ze opereerden. De rest ging via internet, op de safe houses na. Een safe house was een plek waar je kon onderduiken en waar je spullen kreeg die je nodig had bij je opdracht. Zo’n ruimte bleef nooit langer dan drie maanden in bedrijf, ze rouleerden van plek tot plek in elk land.

Richard kreeg om de drie maanden een belletje van iemand die hem vertelde waar het nieuwe adres was. Hij had ervaren dat er minstens twee adressen waren in elk land waar het RIS opereerde. Zeker niet allemaal bemand maar wel snel beschikbaar. Zo was er altijd wel een plek waar je snel kon onderduiken en je voorraden kon aanvullen.

Zijn standplaatsen waren Amsterdam en Rome. Dat was niet geheel toevallig. Zijn moeder was Nederlands, zijn vader Italiaans. Hij sprak beide talen vloeiend doordat hij tweetalig was opgevoed. Zijn vader noemde hem altijd Ricardo, zijn officiële naam in zijn paspoort. Zijn moeder noemde hem Richard. Dat was de naam die hem het meest beviel en die hij gebruikte. Omdat het gezin in Londen woonde had hij ook geen probleem met het Engels. Zijn vader had een baan bij de Italiaanse ambassade gehad. Algemene beveiliging zei hij tegen Richard, als die ernaar vroeg. Verder mocht hij er niets over zeggen, zei hij dan geheimzinnig tegen zijn zoon. Hij bracht dan zijn vinger aan zijn lippen en maakte een ritsbeweging. Dat werd hun geheime code als zijn moeder iets niet mocht weten. Geen schokkende dingen maar meer kwajongenswerk. Richard had een fijne en zorgeloze jeugd gehad.

Helaas waren zijn ouders uit elkaar en zag hij ze nu veel te weinig. Zijn vader was gepensioneerd en woonde in een klein dorpje in Italië, genaamd Mesa. Hij was daar geboren en had daar in zijn vakanties een klein huisje gebouwd. Richard kon zich dat nog goed herinneren omdat hij moest meehelpen toen de fundering gestort werd. Het waren altijd werkvakanties geweest die kant op, zijn moeder gruwde ervan. Ze had nooit zo veel op gehad met het primitieve huisje. 'De locatie was echter prachtig,' zei ze tegen haar vriendinnen, 'het moest alleen een wc hebben.'

'Geen wc?' waren de geschrokken reacties, 'meid, dat kan toch niet in deze tijd?'

Zijn moeder knikte dan instemmend, maar de locatie was inderdaad buitengewoon mooi. Het huisje lag buiten de stad halverwege een berg en had fraai uitzicht over het dal. Het gebouw had weinig comfort, het was puur basic. Er was elektra, maar geen water en de wc was een houten kist achter het huis. Hier had zijn vader zijn plek gevonden en in de drank had de man zijn grootste liefde. Zijn moeder had nooit kunnen wennen aan het huis zonder wc en al helemaal niet aan zijn vaders extreme drankgebruik daar. Toen zijn vader op een dag trots aan haar meldde dat hij een uitbouw aan het huisje ging maken, was ze verrast geweest.

'Dat zal een keer tijd worden,' had ze gezegd, 'eindelijk eens normaal naar de wc!' Aan zijn gezicht had ze direct gezien dat die niet in de planning zat. Hij wilde een eigen plek met een bar waar hij zijn vrienden kon ontvangen. Zijn moeder was er toen klaar mee en had gezegd dat het niet nodig was, die uitbouw.

'Je mag de bar in de woonkamer neerzetten hoor,' had ze gezegd, 'ik ben weg.' Ze had haar koffers gepakt en scheiding aangevraagd. Ze ging terug naar Londen, waar ze haar vriendenclubje had. Richard hield van zijn ouders, helaas zij niet meer van elkaar.

Al met al was het een vechtscheiding geworden, iets wat zijn moeder erg had aangegrepen. Als ze een jaar had kunnen wachten had ze het kunnen accepteren in de vergetelheid van de alzheimer, die direct na haar scheiding genadeloos toesloeg.

Hoofdstuk 4

Richard stond op het plein net voor het Centraal Station van Antwerpen en bleef daar tien minuten staan om alles in zich op te nemen. Het zou kunnen dat hij opgewacht werd. Het was niet druk, het woon- en werkverkeer was al even geleden. Hij zou volgens plan de trein naar Breda nemen om daar een tussenstop te maken. Omdat hij niets verdachts zag, liep hij rustig naar de hoofdingang en ging de stationshal binnen.

Het Centraal Station van Antwerpen was gevestigd in een prachtig gerestaureerd monumentaal pand met grote koepels en glaspartijen. De stationsklok onder het glazen koepeldak gaf 9 uur aan. Het was een witte ronde klok, analoog uiteraard.

In deze omgeving zou een digitale klok misstaan hebben. Er waren niet veel mensen in de centrale hal. In het midden liep een balustrade rond een groot rond trapgat. Beneden etages die toegang gaven tot de sporen. Hij liep naar de zijkant van de hal en bekeek de etalage van een kiosk. Door de spiegelende ruit verkende hij de ruimte. Niemand scheen echter enige aandacht aan hem te schenken.

Hij liep in de richting van de loketten om een kaartje te kopen.

Verrast herkende hij zijn rugzak, die een conducteur in zijn handen had. Die stond te praten met een politieman en liet zijn laptop zien. Richard hield zijn pas niet in en liep vlak langs de mannen. 'Ik geef hem wel af,' hoorde hij een van hen in het Vlaams zeggen. Hij keek over zijn schouder waar zijn rugzak naartoe werd gebracht en kon een glimlach niet onderdrukken. Die rugzak kon hij missen, die zat toch vol met zenders. Het was jammer van de laptop, maar ook die was makkelijk vervangbaar. Er stond niets meer op. Maar hij wilde wel weten of er nog meer zenders waren behalve het exemplaar dat hij in zijn overhemd gevonden had. Hij moest zekerheid hebben dat ze hem niet meer konden volgen via een tracer. Als de twee achtervolgers hier zouden opduiken en alleen de rugzak konden uitpeilen was hij vrij van een tracer en kon hij verdwijnen.

Hij had wel een idee hoe die zenders in zijn kleren terechtgekomen waren. Hij had in het gastverblijf van de Zwitserse Garde in het Vaticaan een kamer gekregen. Na een aantal dagen had hij zijn kleren op zijn bed gevonden, die hij in een plastic zak had gedaan om te wassen zodra hij de gelegenheid kreeg. Ze waren gewassen en gestreken. Dat

had hij een prachtige service gevonden, hij had er niet eens om gevraagd.

Nu wist hij waarom.

Hij volgde de verrichtingen van de conducteur, die de laptop weer in de rugzak had gedaan en naar een balie aan de zijkant van de hal liep, waar hij de rugtas op zette. Erboven hing een groot bord "Gevonden Voorwerpen".

Aan de andere kant van de hal liep Richard de kiosk in. Hij was zijn spullen kwijtgeraakt met de rugzak en had een vermomming nodig. Hij kocht een neutrale zwarte baseballpet en een wit T-shirt met de naam Antwerpen en een rood hart erop. Dat samen met een zonnebril maakte zijn plaatje net even anders en hij zou niet direct opvallen. Als iemand zocht naar een persoon met een zwart jack keek hij niet direct naar een wit T-shirt. Niet in eerste instantie, maar pas later als eerst alle personen met een zwart jack bekeken waren. In die periode zou hij weer verdwenen zijn, dat was het idee. Het klonk simpel, maar het verleden bewees dat het werkte.

Zijn zwarte jack moest uit het zicht en hij deed het in de plastic zak die bij zijn aankoop had gezeten. Hij bestelde een beker zwarte koffie en liep ermee naar buiten. Aan de zijkant van de kiosk had hij prima zicht op de balie waar zijn rugzak stond. Achter de krantendisplay naast de kiosk hield hij de omgeving scherp in de gaten, want ze mochten hem geen tweede keer verrassen. De mannen aan de balie van Gevonden Voorwerpen hadden blijkbaar heel wat te bespreken, en uiteindelijk liep de conducteur weer naar de trappen die naar de sporen leidden. Na twintig minuten zag Richard waar hij op wachtte.

Hij zag zijn twee achtervolgers naar de balie Gevonden Voorwerpen lopen. Besnik liep op een schermpje te turen en draaide het apparaat door de hele stationshal. Richard wachtte gespannen af. Hij kon zich niet voorstellen dat hij nog een tracer op of in zijn lichaam had, maar zekerheid ging nu boven alles.

Besnik wees met zijn apparaat naar de rugzak en schudde zijn hoofd op een vraag van Carlo, die de hal rondkeek.

Richard wist nu genoeg. Hij moest zijn plan aanpassen, nu de trein nemen was te link. Ze zouden hierna het signaal bij de zwerver oppakken, als ze dat al niet gedaan hadden, en hem daarna weer gaan zoeken. Hij moest iets verzinnen om ze wat langer bezig te houden, anders zouden ze te dicht bij hem komen. 'Vanaf hier zal het minder

makkelijk gaan heren,' zei hij zachtjes, 'nu moeten jullie zelf gaan nadenken.' Ze zouden hem waarschijnlijk gaan zoeken op zijn standplaats in Amsterdam, maar daar zou hij niet zijn, althans, voorlopig niet.

In het appartement stond alleen het hoognodige. Hij was er gewoon te weinig om het echt gezellig te maken. Er was niets te halen. Er zou niets liggen wat de heren zou kunnen leiden naar de plek die in zijn planning stond. Zijn reisdoel lag ergens anders, wel in Nederland en ook in een stad met grachten.

Maar eerst moest hij die gangsters afschudden, hij wist alleen nog niet hoe.

Hij liep richting de uitgang toen hij opeens een hand op zijn linker schouder voelde. Hij zakte snel door zijn knieën en draaide in een beweging om zijn as. Zo kreeg hij snel een beeld van zijn aanvaller en stond ook direct goed om aan te vallen.

Nog in zijn beweging zag hij dat het niet nodig was.

Een kleine man in een lange regenjas stond hem beduusd aan te kijken.

'Awel, ik wilde u niet laten schrikken, excuus,' zei het mannetje.

Richard glimlachte naar de man en bekeek hem eens goed. Hij was klein, niet groter dan een meter zestig, en zag er met zijn lange regenjas en guitige kop komisch uit.

Hij lachte naar Richard en dat maakte het plaatje nog leuker. Hij had nog drie tanden staan, en die stonden recht vooruit. Knabbeltanden, dacht Richard. Ze moesten vaak buiten zijn want het was onmogelijk om daar een lip omheen te krijgen.

De groeven in het gezicht van het mannetje waren diep genoeg voor een profiel voor winterbanden en de vale kleur van zijn huid was als van een oude krant die te lang in de zon had gelegen. Om zijn nek zat een vlinderdasje, het elastiekje was duidelijk te zien. Dat kwam doordat er geen overhemd onder zat, maar een laag uitgesneden smoezelig wit T-shirt dat betere tijden had gekend en er bijzonder goor uitzag.

Zijn oren stonden ver naar buiten, de maat was ook buiten alle gangbare proporties. Ze waren enorm, maar het gaf hem wel het aandoenlijke en guitige uiterlijk.

Zijn verschijning met kale kop en blauwe ogen deed Richard aan Dopey denken, de jongste van de zeven dwergen van Sneeuwwitje. Deze uitvoering was alleen een stukje langer en van onbepaalde

leeftijd. Die lag ergens tussen de dertig en vijftig jaar, Richard had geen idee.

'Pardon mijnheer,' klonk een beschaafde en deftige stem. 'Mag ik u verblijden met een aantal zeer lucratieve aanbiedingen, taxfree wel te verstaan?' De stem paste totaal niet bij het voorkomen van het mannetje en Richard had moeite om serieus te blijven. Het mannetje had een regenjas aan die al geruime tijd aan vervanging toe was. De jas hing op de grond, hij was veel te lang voor hem. De rafels aan de onderkant waren smerig door het slepen over de grond. Zijn jas gleed steeds van zijn smalle schouders af. Hij moest constant de kraag omhoogtrekken, anders zou de jas van zijn magere lijf af vallen. Die jas moest topzwaar zijn.

Richard zag direct waarom, want het mannetje zwaaide als een volleerde potloodventer zwierig de regenjas open en showde zijn waar. 'Vandaag mag ik u extra korting aanbieden,' zei hij slissend tussen de knabbeltanden door. 'Half geld, maar alleen vandaag.'

Richard moest zich inhouden om te vragen of hij ook nootjes had.

De binnenzijden van de jas waren het aanzien meer dan waard. Er hing een complete winkel in, met prijskaartjes en al. Hij had er zelfs een aanbieding tussen hangen, een "echte" Rolex van 1250 nu voor 50 euro. Waarschijnlijk had de "echte" ernaast gelegen toen hij hem inkochte. De hardware was verdeeld over twee zijden, waarschijnlijk voor het gewicht. Bovenin zag Richard horloges, messen, aanstekers, sigaretten en zelfs krasloten.

Onder in de jas zag hij bladen en kranten, zo te zien van de tweede of zelfs de derde lezer. Ook magazines met wat bloot op de voorkant, voor elke seksuele voorkeur. Helemaal onder in de jas op de omslag was een band genaaid met lussen. Daarin waren kleine flesjes drank gestoken, er hing daar een soort minibar. De man boog nu samenzweerderig naar voren en keek of er iemand te veel belangstelling toonde. Dat was niet het geval, want Richard had even daarvoor precies hetzelfde gedaan en niets gezien.

'Ik heb ook wat genotsmiddelen tot mijn beschikking,' zei het mannetje zacht. Zo zacht als de stem klonk, zo hard kwam de lucht van de man binnen en Richard deinsde achteruit. Een douche of bad zou hier geen kwaad kunnen, maar zeer waarschijnlijk zou er niemand zijn die hem dat aanbood.

Misschien voor geld, veel geld. Over geld gesproken. 'Waarom is het vandaag half geld?' vroeg hij, voorzichtig ademhalend om niet te veel

geur naar binnen te halen. Hij keek even over zijn schouder naar de balie Gevonden Voorwerpen. Zijn twee achtervolgers stonden er nog en waren druk in gesprek met de ambtenaar.

‘Ik heb ontzettende honger,’ zei het mannetje zielig, ‘want ik heb vandaag nog niets verkocht.’ Richard stak zijn hand in zijn zak en haalde wat geld tevoorschijn. Het was het wisselgeld van zijn aankopen van daarnet in de kiosk. Hij had met vijftig euro betaald en telde bijna dertig. Hij had wel meer in het mapje dat om zijn nek hing, maar wilde dat hier niet tevoorschijn halen.

Hij wenkte het mannetje en boog zich nu ook naar voren. Die lucht moest maar even. Hij fluisterde de man wat in, die knikte. Richard liet hem eerst herhalen wat hij gevraagd had en knikte goedkeurend. Met het brein van het mannetje was niets mis. Hij gaf hem tien euro en keek glimlachend toe hoe hij vrolijk naar de balie Gevonden Voorwerpen huppelde. Misschien was hij toch jonger dan hij dacht.

Richard liep terug naar de kiosk en ging weer achter de kranten-display staan. Hij keek naar het mannetje, dat nu bij de balie stond en iets tegen de lange man zei. De mannen voor de balie reageerden direct en vroegen iets aan hem. Het mannetje haalde zijn schouders op en hield zijn hand open. Carlo hield zijn kleine metgezel tegen, die het mannetje wilde aanvliegen. De lange man wist natuurlijk donders goed dat ze niets hadden aan een vechtpartij op het Centraal Station van Antwerpen. Besnik, zijn kleine maat, dacht niet na, die volgde bij gebrek aan intellect zijn instinct. Gelukkig voor hem mocht hij het brein van de lange man naast hem gebruiken. Die snauwde wat tegen zijn kleine maat, die zich snel terugtrok. Carlo trok zijn portefeuille en haalde er een briefje uit. Het mannetje trok het biljet uit zijn handen en wees naar een trap die naar de treinsporen liep. Hij zei er ook iets bij, Richard wist dat hij ze naar spoor 9 verwees. Dat was zijn opdracht.

De snelheid waarmee de kleine metgezel van de lange man reageerde was verbazingwekkend. Nog voordat het mannetje was uitgesproken was hij al halverwege de hal, hield zich staande aan de balustrade en dook een trap af. De achtergebleven lange man keek even naar het mannetje, dat weer zijn hand ophield, en schudde zijn hoofd. Daarna knikte hij beleefd naar de ambtenaar en liep op zijn gemak zijn kleine maat achterna.

De ambtenaar achter de balie met gevonden voorwerpen bleef verbaasd achter en keek naar de rugzak op zijn balie, daarna naar het mannetje, dat vrolijk met zijn net verdiende geld wapperde. Hij haalde

zijn schouders op, pakte een formulier onder de balie vandaan en boekte de rugzak in.

Richard volgde met zijn ogen de lange man en zorgde dat hij uit het zicht bleef. Toen de lange de trap af liep en verdween, liep Richard snel naar het mannetje, dat nog steeds vrolijk met zijn geld stond te wapperen. Hij drukte hem de resterende 20 euro in zijn hand.

‘Ze kunnen terugkomen, je kunt beter verdwijnen,’ zei hij tegen hem als waarschuwing. Dat hielp, want de vrolijke blik veranderde spoorlags in een bange uitdrukking en de jas met daarin het mannetje stootte de stationshal uit.

Het mannetje had zijn opdracht goed uitgevoerd. Hij had slechts gezegd: ‘Ik zie iemand op de vlucht en ik zie mensen in de achtervolging. Ik weet waar de vluchtende persoon zich ophoudt. Dat lijkt me wel twintig euro waard, vindt u niet?’ Na de betaling had hij verwezen naar spoor 9, waarbij zijn oren enigszins flapperden door de vaart waarmee de kleine man hem aanstootte toen hij voorbijstierde.

Zijn verhaal was voldoende geweest om de achtervolgende mannen in beweging te krijgen. Beter eigenlijk dan Richard gehoopt had, want op het moment dat de kleine achtervolger op het spoor aankwam stond daar een internationale trein naar München via Brussel. De trein had maar liefst twaalf rijtuigen en dat zou ze wel even bezighouden.

Carlo, die uit de gang het perron op kwam, zag Besnik met een voet in een deuropening van de trein staan. Hij was in gesprek met de conducteur, die hem geïrriteerd probeerde duidelijk te maken dat hij zijn trein ophield. De kleine Albaniër zag zijn maat de gang uit komen en langs hen heen de trein in stappen. De lange Bosniër knikte beleefd naar de conducteur en ging bij de andere deur staan om naar buiten te kijken. De kleine Albaniër volgde hem en ging naast hem staan.

De wat oudere conducteur stak een sleutel in een slot dat naast de treindeur was gemonteerd en de deuren sloten direct. De trein trok op en maakte snelheid. De oude conducteur zette zijn pet recht en bleef even besluiteloos staan. Hij keek naar de twee mannen in het halletje. Die kleine man keek hem vals aan. De rillingen liepen over zijn rug en hij besloot dat het veiliger was geen kaartje te vragen. Hij zou over drie maanden met pensioen gaan, dat wilde hij wel helemaal gezond halen. Hij draaide zich om en begon met gebogen rug aan zijn ronde en liet de twee mannen met rust.

Carlo wees naar links en liep zelf naar rechts, ze hadden geen woord gesproken. Het was het resultaat van jarenlange samen-

werking. Carlo liep rustig de mooi gestoffeerde rijtuigen door, waarbij hij iedereen nauwkeurig opnam. Hij had een tevreden uitdrukking op zijn gezicht. Het net sloot zich, zijn man kon nergens naartoe. Deze keer zou hij hem zelf pakken en uitschakelen, als het moest zonder verhoor. In de vorige trein was het verkeerd gegaan maar nu niet, daar zou hij zelf voor zorgen, hij was het geklungel zat.

Tenzij de man niet in de trein zat natuurlijk, maar dan zou hij even persoonlijk die clown in zijn regenjas te pakken nemen op de terugweg. Dat zou zijn behoefte aan geweld weer voor even stillen. Hij zou die kleine Besnik dan ook even op hem loslaten, die had immers ook wat ontspanning nodig.

Inmiddels liep Richard het station uit en hij stapte in de voorste taxi die in een rij naast het station opgesteld stond.

‘Breda,’ zei hij tegen de chauffeur. Tijdens de rit van vijftig kilometer zou hij zich even kunnen ontspannen. Voordat hij zijn ogen dichtdeed keek hij eerst door de achterrauit van de taxi, hij was er niet gerust op.

Hoofdstuk 5

In Antwerpen stonden de Bosniër en de Albaniër op een peilzender te turen en ze probeerden zich te oriënteren. Ze waren nog voor het eerste station dat de trein aandeed al twee keer op en neer gelopen, het was duidelijk dat Richard niet in de trein zat. Ze waren teruggekeerd naar Antwerpen. De lange man had lopen vloeken als een ketter en had het over de oren van een clown die hij wilde inkorten. Ze hadden de clown echter niet meer gezien en de kleine man had opeens weer een signaal gekregen uit zijn peilzender. Uit dat signaal bleek dat het niet ver weg was. Ze liepen nu snel. Zelfs de lange liep tegen zijn gewoonte in sneller dan gewoonlijk.

De lange Bosniër en de kleine Albaniër waren altijd samen. Ze waren in hun eigen beleving vrienden, maar dat was niet te merken als ze samen waren. Ze scholden elkaar regelmatig de huid vol, al deed de kleine dat wat minder, want de handjes van de lange zaten erg los. En als hij sloeg voelde je het ook, soms dagenlang.

‘Volgens mij zijn we hier al geweest,’ zei Besnik. ‘Ach, loop toch niet zo te zeiken man,’ zei Carlo. Hij zag echter ook bekende dingen om zich heen. Carlo liep een beetje mank door een kogel die hij ooit in zijn been had gekregen. Hij zou nooit meer voluit kunnen sprinten, maar daar moest hij het toch niet van hebben. Opdrachten plannen was zijn ding. Sprinten liet hij wel over aan die kleine schele, al zou die daar ook geen prijs mee winnen. Als Besnik zag dat hij het op snelheid zou verliezen, trok hij zijn pistool en liet een 9 mm de race lopen. Dat vond Carlo zo leuk aan die kleine: kort in denken maar snel in daden. In hun stamcafé werden ze de lamme en de schele genoemd. Maar daar hadden de twee mannen geen boodschap aan, ze hadden een dikke huid en meer te verteren dan alle andere stamgasten bij elkaar.

Ze lieten hun geld flink rollen, wat hen op een natuurlijke manier, voor zover dat kon in een bar, erg populair maakte.

‘Het lijkt hier allemaal op elk... shit, je hebt gelijk, hier in deze straat langs het spoor hadden we die gast bijna te grazen.’

‘Dat zeg ik,’ zei Besnik en hij keek de donkere straat in. Het signaal was duidelijk, de blauwe bol stond op het scherm ongeveer honderd meter verder. Carlo zuchtte. Hij was deze klus al meer dan zat. Ze hadden de man al uren geleden moeten hebben, maar die vent, ene Genetti, was verdomd lastig te pakken. Ze hadden de opdracht om de

klus er als een ongeluk uit te laten zien, maar die kans hadden ze nu al twee keer laten lopen. Dat kwam volgens Carlo doordat die kleine Besnik zo liep te kloten. Hij had naar hem moeten luisteren en al in de trein die rugzaktoerist moeten pakken. Carlo had de truc met de wc en de rugzak al ruim van tevoren zien aankomen. Hij had dat aan die kleine verteld, maar die had alleen zijn schouders opgehaald en gezegd: 'Komt goed Carlo, hij heeft zijn dure spullen laten liggen.' Nou dat hadden ze gezien, verdomme.

Zijn humeur werd er niet beter op en hij duwde de kleine Besnik voor zich uit de straat in.

'Dit gezeik is jouw schuld, schele. Los het ook maar op,' zei hij. De kleine loense ijzervreter gaf geen krimp en liep rustig de straat in met het peilapparaat vlak voor zijn kromme neus. Carlo liep er berustend achteraan. Besnik zou het wel oplossen, zo ging het altijd. Carlo was immers de planner, zijn kleine maat was er voor de uitvoering.

Carlo vond alles best zolang hij maar niet vies werd en ze voor het weekend weer terug zouden zijn in Rome. Hij had eindelijk na vele pogingen een afspraakje gescoord met Melina, zijn droomvrouw. Ze werkte in zijn stamkroeg achter de bar en had alles wat hij in een vrouw wilde zien. Alles aan haar was rond en wulps. Haar benen, borsten, ogen, haar, stem, kortom, hij was verliefd. Dit moest zijn ware zijn, dat voelde hij. Hij had maanden gesmeekt om een afspraakje en eindelijk had ze ja gezegd. Dat zou hij niet missen, wat er ook gebeurde, zaterdag was hij terug in Rome. Hij zou haar laten zien wat voor een man hij was en dan zou ze als een blok voor hem vallen, dat wist Carlo voor honderd procent zeker.

Hij liep zo in gedachten dat hij niet opmerkte dat Besnik gestopt was en tegen hem aan botste. Zonder het te beseffen had hij ineens zijn pistool in zijn hand.

'Verdomme. Wat doe je man?' vroeg hij geïrriteerd. Besnik was gestopt en stond naar een lichaam te kijken dat opgerold onder een trap in een portiek lag. Hij zette het peilapparaat uit en stopte het in zijn zak. Het was duidelijk niet degene die ze zochten en ze lieten allebei een reeks vloeken los. Het snurken van de zwerver galmde door de ruimte. 'Verdomme nog aan toe,' zei Carlo, 'die klootzak is ons weer te slim af. Heb je nog een extra signaal?'

Besnik schudde zijn hoofd en trapte de zwerver in zijn maag. Die schrok wakker en begreep niet wat er gebeurde. Hij kroop angstig